

Ontmanteling van het PGB

Sanne-Lot van Ulzen houdt zich bezig met het inrichten van vakanties voor gezinnen met autisme en is tevens manager van een callcenter. Schrijven is een van haar grote passies.

Mensen met een handicap kunnen een budget aanvragen in geld, Persoonsgebonden Budget (PGB), om de zorg in te kopen die zij nodig hebben. De cliënt heeft vrijheid om te kiezen waar hij inkoop. Dat wordt dan meestal een particuliere instelling of een freelancer, omdat deze veel goedkoper (en klantgericht) zijn dan de grote zorginstellingen. Men moet zich wél periodiek uitgebreid verantwoorden aan een zorgkantoor, want het geld moet natuurlijk wel besteed zijn aan zorg en niet aan Albert Heijn.

De laatste jaren wordt er gesleuteld aan het PGB. De politiek is namelijk van mening dat het PGB te veel geld kost. Er zal wel gefraudeerd worden, is de impliciete veronderstelling. Ik begrijp dat wel. Want als iedereen kiest voor particuliere begeleiding, dan worden de grote zorginstellingen relatief erg duur, immers minder patiënten maar wel dezelfde kosten. De vervuiler - hier de budgethouder - betaalt, is het principe. Had-ie maar geen afwijking moeten hebben. Eigen schuld. En hoe wordt de budgethouder gestraft? Heel simpel. Het aanvraagproces wordt zo ingewikkeld gemaakt dat alleen de wetenschappelijk onderlegde gehandicapte nog in staat is een PGB aan te vragen. Het ziet ernaar uit dat deze tactiek helpt. Onlangs is bedacht dat de zogenoemde activerende begeleiding, voor mensen met een psychiatrische stoornis, verschuift van PGB naar de ziektekostenverzekering, want daar valt de GGZ straks ook onder. Het gaat hier met name om autistische kinderen. Zij hebben echter niets aan de GGZ, omdat deze zich richt op genezing en dat is niet mogelijk bij autisme. De kinderen hebben begeleiding nodig om te leren omgaan met de handicap. Heel wat anders.

Stelt u zich eens voor. Alle autisten naar de GGZ. Daar krijgen ze een training Sociale Vaardigheden, iets anders biedt de GGZ niet. En dan zien we een stad vol met gespannen glimlachende mensen, die anderen strak in de ogen staren. Dat is beleefd, hebben ze geleerd. Daarna worden ze in elkaar geslagen door een Tokkie die gek wordt van die vreemde glimlach. De Tokkie wordt vervolgens behandeld door de GGZ. Die dan eindelijk weer genoeg werk heeft, want aan Tokkies geen gebrek. En dan mag de autistische medemens misschien wel weer terug naar het PGB. Het is natuurlijk gewoon een truc om de Tokkies eindelijk aan te pakken. Waarom dan geen Tokkie meldpunt? Of zullen we eens een dag op Het Binnenhof allemaal gaan staan glimlachen en de betrokken politici in de ogen staren, zodat die vanzelf verandert in een Tokkie. Dan wordt dit onzinnige besluit misschien wat sneller teruggedraaid. ■

www.sannelot-van-ulzen.nl